

POVĚST O BLANICKÝCH RYTÍŘÍCH

Je tomu mnoho let, co nepřátelské vojsko proniklo do naší země až do krajiny, kde se tyčí vrch Blaník. Na temeni Blaníku stála opevnění, a za nimi byli všichni obyvatelé kraje.

Osmkrát nepřátelé zaútočili, osmkrát byli odraženi. Když zaútočili naposled, přelezli hradby a stanuli v hradišti. Všude leželi čeští bojovníci jako bez života. Nepřátelé odešli a Blaník osiřel.

Brzy se vrátili do krajiny čeští lidé. Hledali padlé hrdiny, aby je mohli pohřbit. Všude rostla tráva a po mrtvých nebylo ani stopy. Po čase, jak se dočteme v kronikách, se začaly dít divné věci.

Nejpodivuhodnější příhoda se stala jednomu ovčákovi. Když chtěl hnát stádo ovcí domů, jedna ovečka chyběla. Ovčák se ji vydal hledat. V lesním šeru uviděl, jak se roztupuje skála.

Vkročil do tmy. Po chvíli uslyšel, že se skála za ním zavřela. Ovčák stál v dlouhé temné chodbě. Vydal se chodbou dál, až se ocitl v obrovské síni.

Všude spali bojovníci. Vypadali, jako by odpočívali. Překvapený ovčák mezi nimi procházel. Náhle pocítil únavu a za chvíli spal jako rytíř.

Probudil ho hřmot. Kolem vstávali rytíři a vsedali na koně. Skála proti ovčákovi se začala otevírat. Ovčák se zvedl a chtěl se vrátit k stádu. Jeden z rytířů mu však zastoupil cestu...

Jak se dostal ven, ovčák nevěděl. Ve vsi ho přivítali, jako by vstal z mrtvých. V Blaníku prospal celý rok. Vyprávěl, co zažil, a brzy se zvěst o blanických rytířích rozletěla po celé zemi.